



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 217/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. K., H., zastúpeného advokátkou JUDr. O. Š., H., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16 Co 5/2011 z 21. marca 2011 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť Ing. M. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. marca 2012 (po doplnení 18. apríla 2012 a 30. apríla 2012) doručená sťažnosť Ing. M. K., H. (ďalej len

„sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. O. Š., H., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 Co 5/2011 z 21. marca 2011.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že rozsudkom krajského súdu bol sčasti potvrdený rozsudok Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 44/2000 z 8. októbra 2010, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne sumu 8 298,47 € s príslušenstvom, trovy súdneho konania a trovy štátu, pričom konanie o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 1 659,69 € od 31. decembra 1996 až do zaplatenia a zo sumy 8 298,47 € od 31. decembra 1996 až do zaplatenia okresný súd zastavil.

Sťažovateľ uviedol, že proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) svojím uznesením sp. zn. 5 Cdo 161/2011 z 19. januára 2012 odmietol z dôvodu neprípustnosti. Podľa vyjadrenia sťažovateľa predmetné uznesenie najvyššieho súdu bolo jeho právnej zástupkyňi doručené 6. februára 2012.

Okrem toho sťažovateľ uviedol, že proti rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu podal generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania. V doplnení sťažnosti, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 18. apríla 2012, sťažovateľ oznámil, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania bol odložený Krajskou prokuratúrou v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) listom č. k. Kc 38/12-4 z 5. apríla 2012.

Sťažovateľ vyslovil názor, že rozsudok krajského súdu je nedostatočne odôvodnený, pričom v tejto súvislosti poukázal na to, ako sa krajský súd stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia aj čo sa týka neakceptovateľnosti dôkazu, ktorý sťažovateľ predložil na pojednávaní 8. októbra 2010. V danom prípade išlo o potvrdenie o zaplatení časti kúpnej ceny v sume 16 569,96 € (500 000 Sk). Sťažovateľ sa domnieva, že išlo o významný dôkaz a krajský súd aj napriek tomu rozhodol o odvolaní proti rozsudku okresného súdu bez nariadenia pojednávania, čím podľa názoru sťažovateľa porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces zahŕňajúci aj právo na verejné prerokovanie veci. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na judikatúru najvyššieho súdu týkajúcu sa problematiky nenariadenia pojednávania, ktoré môže v istých prípadoch znamenať aj odňatie možnosti konať pred súdom, a tým aj porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Sťažovateľ vyslovil názor, že krajský súd sa označeným dôkazom, ktorý *„celé tie dlhé roky na svoju škodu nemohol nájsť“*, vôbec nezaoberal a namiesto toho, aby doplnil alebo opakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu, rozhodol bez nariadenia pojednávania. V tejto súvislosti sťažovateľ vyslovil názor, že tvrdenia o účelovosti predloženia toho dôkazu po dlhých rokoch od začatia súdneho sporu neboli nijako zdôvodnené.

Sťažovateľ krajskému súdu vytýkal aj to, že spochybnil ním predloženú zmluvu o budúcej zmluve z 31. januára 1996, ktorá obsahovala iný údaj o kúpnej cene, než bola tá, ktorá bola uvedená v samotnej kúpnej zmluve.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ poukázal na genézu prípadu, a teda na to, akým spôsobom došlo k plateniu kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy (notársky overenej 20. mája 1996) uzatvorenej medzi pôvodným žalobcom ako predávajúcim a ním ako kupujúcim, predmetom ktorej bola kúpa nehnuteľnosti. Zároveň poukázal aj na to, že sa nemohol domôcť plnenia z kúpnej zmluvy, pretože rodinný dom, ktorý bol predmetom kúpnej zmluvy, predávajúci v dohodnutom termíne neuvolnil a neodovzdal. Sťažovateľ ďalej tvrdil, že neskôr získal poznatky o tom, že dochádza k poškodzovaniu jeho nehnuteľnosti, pričom v tomto prípade na základe jeho žaloby rozhodol okresný súd o náhrade škody spôsobenej predávajúcim, ktorý v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy v rodinnom dome býval. Okrem toho sťažovateľ poukázal aj na iné súvislosti tohto prípadu, ktoré nadobudli aj

trestnoprávny rozmer, keď došlo k uznaniu viny z protiprávneho konania, ktorého sa dopustil syn osoby, s ktorou sťažovateľ jednal o kúpe nehnuteľnosti.

Sťažovateľ vyslovil názor, že krajský súd sa stotožnil s nesprávnym právnym posúdením veci vychádzajúcim z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, a dodal: *«Z vyššie uvedených skutočností je zrejmé, že v odvolacom konaní súd nevykonal a nepreskúmal všetky relevantné dôkazy, zvlášť poukazujem na dôkaz, ktorý sťažovateľ predložil na pojednávaní prvostupňového súdu dňa 08. 10. 2010 a na Zmluvu o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy a uspokojil sa s irelevantným odôvodnením jeho „vyhodnotenia“ prvostupňovým súdom a vo veci aj napriek tomu rozhodol bez nariadenia pojednávania... Tým, že došlo k závažnému zásahu do práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, sťažovateľovi bolo znemožnené efektívne chrániť svoje právo spočívajúce v irelevantnosti uloženej povinnosti doplatenia kúpnej ceny, ktorú zaplatil a úrokov z omeškania, ktoré s poukazom na 15 rokov prebiehajúci súdny spor predstavujú jej dvojnásobok.»*

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 16 Co 5/2011 z 21. marca 2011 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €, ako aj náhradu trov konania v sume 489,75 €.

Podaním doručeným ústavnému súdu 30. apríla 2012 sťažovateľ žiadal o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu sp. zn. 16 Co 5/2011 z 21. marca 2011 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 11 C 44/2000 z 8. októbra 2010, *„ktorých nútený výkon bude znamenať pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení ich vykonateľnosti“*. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na to, že na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu bolo proti nemu ako povinnému začaté exekučné konanie,

v rámci ktorého nebol povolený odklad exekúcie a kde dochádza k vykonaniu exekúcie predajom nehnuteľností.

## II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení sťažovateľom označených práv vo vzťahu k rozsudku krajského súdu sp. zn. 16 Co 5/2011 z 21. marca 2011, ktorý sťažovateľ – zastúpený kvalifikovanou právnu zástupkyňou – označil v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Ústavný súd preto nerozhodoval o porušení označených práv uznesením najvyššieho (dovolacieho) súdu sp. zn. 5 Cdo 161/2011 z 19. januára 2012, pretože toto rozhodnutie sťažovateľ v petite sťažnosti nenamietal.

Aj keď namietaný rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 4. mája 2011 a aktuálna sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 30. marca 2012, ústavný súd s poukazom na závery svojho rozhodnutia č. k. IV. ÚS 342/2011-12 z 24. augusta 2011 považoval lehotu na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde za zachovanú. V označenom rozhodnutí ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa, ktorá je vo vzťahu k rozsudku krajského súdu obsahovo totožná s aktuálnou sťažnosťou pre neprípustnosť (ako predčasne podanú), a to z dôvodu, že sťažovateľ sa ochrany svojich práv súčasne domáhal aj v rámci dovolacieho konania. Najvyšší súd však dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 16 Co 5/2011 z 21. marca 2011 uznesením sp. zn. 5 Cdo 161/2011 z 19. januára 2012 odmietol, pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný. Tým odpadla prekážka, ktorá by ústavnému súdu bránila bezprostredne preskúmať rozhodnutie krajského súdu. Sťažovateľ požiadal ústavný súd o ochranu ústavnosti aktuálnou sťažnosťou doručenou tunajšiemu súdu 30. marca 2012, teda v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu (6. februára 2012), a preto ústavný súd akceptoval podanie sťažnosti v lehote podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (napr. III. ÚS 88/2012).

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ako aj z príloh k nej pripojených ústavný súd zistil, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 11 C 44/2000 z 8. októbra 2010 bola sťažovateľovi ako žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne sumu

8 298,47 € s príslušenstvom, trovy súdneho konania a trovy štátu, pričom konanie o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 1 659,69 € od 31. decembra 1996 až do zaplatenia a zo sumy 8 298,47 € od 31. decembra 1996 až do zaplatenia okresný súd zastavil.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 16 Co 5/2011 z 21. marca 2011 tak, že výroky prvostupňového rozsudku okrem výroku o zastavení konania potvrdil a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Je zrejmé, že proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 161/2011 z 19. januára 2012 odmietnuté. Sťažovateľ zároveň podal generálnemu prokurátorovi podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti namietanému rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu, avšak krajská prokuratúra tento podnet listom č. k. Kc 38/12-4 z 5. apríla 2012 odložila.

Ako už ústavný súd uviedol (s poukazom na § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), predmetom ústavnej kontroly podľa čl. 127 ústavy bol v danom prípade rozsudok krajského súdu sp. zn. 16 Co 5/2011 z 21. marca 2011.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí uviedol podstatu rozhodnutia okresného súdu. V tejto súvislosti poukázal na to, akými skutkovými zisteniami a právnymi závermi tento súd odôvodnil svoje rozhodnutie. Popísal, akým spôsobom sťažovateľ ako kupujúci platil pôvodnému žalobcovi ako predávajúcemu kúpnu cenu za nehnuteľnosť, ktorá bola predmetom kúpy. Podľa vyjadrenia krajského súdu okresný súd konštatoval, že nebolo preukázané, aby pani H. bola oprávnená prevziať od sťažovateľa finančnú hotovosť predstavujúcu kúpnu cenu za predávanú nehnuteľnosť, a preto sťažovateľ nesplnil voči žalobcom svoj dlh podľa § 562 a § 559 Občianskeho zákonníka. Podľa krajského súdu na pojednávaní okresného súdu, ktoré sa uskutočnilo 8. októbra 2010, sa sťažovateľ po uplynutí viac ako 11 rokov od začatia konania začal brániť predložením zmluvy

o uzatvorení budúcej kúpnej zmluvy z 31. januára 1996 uzatvorenej medzi pôvodným žalobcom a sťažovateľom, ako aj predložením dosiaľ neuvádzaného dokladu, ktorý mal potvrdzovať, že 20. mája 1996 sťažovateľ vyplatil pôvodnému žalobcovi sumu 16 596,96 € (500 000 Sk). Právna zástupkyňa sťažovateľa k uvedenému uviedla, že ústne bola medzi účastníkmi kúpnej zmluvy dohodnutá vyššia kúpna cena za nehnuteľnosť, ale kvôli daniam bola písomne dohodnutá kúpna cena na sumu 26 555,14 € (800 000 Sk). Krajský súd v súvislosti s popisáním podstaty rozhodnutia okresného súdu ďalej uviedol, že tieto tvrdenia a dôkazy sťažovateľa považoval súd prvého stupňa za irelevantné a účelové. Krajský súd dodal, že okresný súd v tejto súvislosti poukázal na viaceré dôkazy, viacnásobné výsluchy a vyjadrenia právnej zástupkyne sťažovateľa, z ktorých nikdy nevyplývalo, aby dôkaz, ktorý bol predložený až na pojednávaní 8. októbra 2010, predtým existoval. Odvolací súd zároveň poukázal na závery súdu prvého stupňa, „že žalovaný v konaní nepreukázal zaplatenie zvyšku kúpnej ceny 250 000 Sk žalobcovi, tak ako to bolo medzi nimi dohodnuté do 31. 12. 1996. Kúpna cena bola dohodnutá vo výške 800 000 Sk, pričom 500 000 Sk bolo vyplatených pri podpísaní zmluvy a zvyšok 300 000 Sk je predmetom tohto konania. Keďže sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením kúpnej ceny priznal žalobcom aj úrok z omeškania a to v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.“. Krajský súd taktiež vyslovil, že keďže žalobcovia sú právni nástupcovia pôvodného žalobcu v tomto konaní, okamihom jeho smrti, ku ktorej došlo v priebehu konania, nastúpili do jeho práv a povinností (univerzálna sukcesia).

Z rozsudku krajského súdu ďalej vyplýva, že sťažovateľ v rámci odvolacích dôvodov uviedol, že svoj záväzok spočívajúci v zaplatení kúpnej ceny splnil, a to jednak pani H. ako osobe oprávnenej prevziať finančnú hotovosť predstavujúcu kúpnu cenu, ako aj samotnému pôvodnému žalobcovi. Namietal, že doklad o zaplatení, ktorý predložil na pojednávaní 8. októbra 2010, nie je účelový a je pravdivý, len ho dosiaľ nemohol nájsť, a preto sa ním dosiaľ ani nebránil, pretože za takýchto okolností to považoval za právne bezvýznamné. Podľa neho sa okresný súd s týmto dôkazom nevysporiadal. Zároveň vyslovil názor, že okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav veci a zároveň vec nesprávne právne posúdil.

Po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu krajský súd bez nariadenia pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) dospel k záveru, že okresný súd správne zistil skutkový stav a vyvodil správne právne závery. Krajský súd konštatoval aj správnosť odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia, a preto odvolanie sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodné.

V relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia krajský súd konštatoval:

*«Od začiatku konania nebola spornou tá skutočnosť, že medzi účastníkmi konania došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy o predaji nehnuteľnosti,... Bola nesporná tá skutočnosť, že medzi účastníkmi bola dohodnutá kúpna cena vo výške 800.000,- Sk... Po celý čas konania v priebehu 11 rokoch trvania sporu žalovaný skutočnosť ohľadom dohodnutej kúpnej ceny nikdy nespochybňoval... Preto vo svetle týchto skutočností prvostupňový súd aj vykonával dokazovanie na zistenie správnosti a odôvodnenosti požadovaného nároku pôvodného žalobcu, a to doplatenia kúpnej ceny vo výške, ktorá bola predmetom žaloby...*

*Nie je preto porušením zásad vyjadreným ustanovením § 18 O. s. p., v tom ak súd nevyhovie všetkým dôkazným návrhom účastníka, ak z dôkazov do tej doby prevedených možno skutkový stav v posudzovanej veci bezpečne usúdiť. Je vecou súdu ako s rozporom medzi prevedenými dôkazmi naloží. Je však aj jeho povinnosťou dôkaz odporujúci dôkazom ostatným v zmysle § 120 ods. 1 O. s. p. hodnotiť a zdôvodniť prečo ho napr. pokladá za nevierohodný a v odôvodnení rozhodnutia svoje stanovisko k tomuto dôkazu primerane vyložiť...*

*Žalovaný predsa nespochybňoval, že kúpnu zmluvu uzatvoril a podpísal. Spochybňoval však od začiatku konania obsah potvrdenky o tom, koľko vyplatil finančných prostriedkov z kúpnej ceny. V závere začal spochybňovať aj to, koľko v skutočnosti žalobcovi zaplatil. Poukazoval, že mu mal zaplatiť v skutočnosti aj ďalších 500.000,- Sk na základe výdavkového dokladu zo dňa 20. 5. 1996, ktorý predložil konajúcemu súdu po 11 rokoch, pričom tvrdil, že v podstate kúpna cena nehnuteľnosti bola dohodnutá nie na sumu 800.000,- Sk ale na 1.300.000,- Sk. Prvostupňový súd sa v súvislosti aj s týmto dôkazom a tvrdením riadne vyporiadal a preto jeho odvolacia námietka o tom, že rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné aj ohľadom vykonania tohto dôkazu nie je dôvodná. Prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí riadne uviedol, že aj tento dôkaz zoberal do predmetu svojich úvah,*

avšak k nemu vyslovil svoje závery, aj o tom, prečo tomuto dôkazu neuveril. Poukázal, že ho žalovaný predložil po viac ako 11 rokoch a jeho tvrdenie považoval za účelové a nepravdivé. V tejto súvislosti poukázal na obsah celého spisu, na obsah pripojených civilných spisov, na trestný spis, rozsudok, kde viackrát vypovedal žalovaný či už v postavení žalobcu, žalovaného alebo poškodeného v trestnom konaní a kde nikdy doteraz neuviedol tieto tvrdenia a dôkazy. Poukázal na prvý rozsudok v spore pre uznanie na sumu 50.000,-Sk, ktorú žalovaný sám uznal a zaplatil žalobcovi, čo je v rozpore s jeho doterajšími tvrdeniami. Na jeho viacnásobné výsluchy a na doterajšie tvrdenia jeho právnej zástupkyne, ako aj na samotný výsluch žalobcu a svedkov nielen v tejto veci, ale aj v iných konaniach, kde to nikdy nebolo nikým spomínané a rovnako aj na odvolacie konania a na samotné vyjadrenia žalovaného pred odvolacím súdom, ako aj jeho právnej zástupkyne. Z nich bez pochyb vyplýva, že kúpnu cenu nehnuteľnosti nikdy nespochybňoval, považoval za kúpnu cenu nehnuteľnosti vždy kúpnu cenu uvedenú v predmetnej kúpnej zmluve tak ako to vyplýva aj zo zápisnice pred odvolacím súdom dňa 6. 11. 2007...

Žalovaný namietal aj nesprávne právne posúdenie veci... Z obsahu odvolania žalovaného vyplýva, že nesprávnosť právneho posúdenia veci vidí v tom, že mal plniť zástupcovi veriteľa s právnymi účinkami splnenia si svojho záväzku a to tak ako to špecifikoval vo svojom odvolaní...

Prvostupňový súd aj s týmito tvrdeniami sa riadne vypořiadal. Vo svojom rozhodnutí poukázal na ustanovenie § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kedy splnením dlh zanikne a že podľa § 562 OZ dlžník splní dlh aj vtedy, ak plní tomu, kto predloží veriteľovo potvrdenie o tom, že je oprávnený prijať plnenie. To však neplatí ak dlžník vedel, že ten, kto potvrdenie predložil, nie je oprávnený plnenie prijať. Z vykonaného dokazovania súdom bolo jasne ustálené, že v konaní nebolo preukázané, aby p. H. bol oprávnená prijať kúpnu cenu od žalovaného a teda nedošlo k splneniu dlhu v súlade s § 562 a 559 OZ...

Napokon aj z obsahu spisu vyplýva, že v konaní bola vypočúvaná aj táto svedkyňa čl. 125 na pojednávaní dňa 27. 9. 2005, kde konkrétne vypovedala k tomu, že nemala žiadne písomné poverenie ani ústne poverenie, pretože v kúpnej zmluve bolo dohodnuté, že tieto peniaze žalovaný vyplatí priamo žalobcovi...

Odvolací súd konštatuje, že... prvostupňový súd... Každý dôkaz vyhodnotil, zbral ho do predmetu svojich úvah a rovnako tak aj dôkaz, ktorý sa stal predmetom odvolacieho

*konania žalovaného v súvislosti s predloženou zmluvou o budúcej zmluve, ktorú mal žalovaný uzavrieť so žalobcom 31. 1. 1996, ako aj ním predložený výdavkový pokladničný doklad na ďalšiu sumu 500.000,- Sk...*

*Prvostupňový súd sa riadne vypořiadal so všetkým, čo v priebehu konania vyšlo najavo čo účastníci konania tvrdili a čo malo vzťah k prejednávanej veci. V danom prípade sa nepochybne jedná o záležitosť natoľko súdom zisťovanú a účastníkmi dokazovanú, že súd mal k dispozícii množstvo dôkazov a zistených skutočností, ktoré potvrdzujú ten fakt a záver súdu prvého stupňa, že zo strany žalovaného nedošlo k vyplateniu zostatku kúpnej ceny, teda tej, ktorá je predmetom sporu.»*

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné predovšetkým pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 80/05, III. ÚS 122/2010).

Ústavný súd konštatuje, že obsah napadnutého rozsudku krajského súdu už prima facie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov vo väzbe na jeho výrok, nepopiera zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem, nie je v rozpore s platnou právnou úpravou, a teda nenesie znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti.

Krajský súd v namietanom rozsudku dôkladným spôsobom vysvetlil svoje myšlienkové pochody, stotožnil sa so skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa a predstavil právne závery vychádzajúce z relevantnej právnej úpravy.

Odvolačný súd riadne reagoval na argumenty sťažovateľa obsiahnuté v odvolaní a vo výraznej miere odvolávajúci sa na ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku o hodnotení dôkazov mu ozrejmil, z akého dôvodu okresný súd nezohľadnil dôkaz, ktorý bol sťažovateľom predložený až po uplynutí 11 rokov od začatia súdneho sporu. Ústavný súd konštatuje, že úvahy krajského súdu v tomto smere sa javia ako relevantné a legitímne neodporujúce postupu všeobecného súdu v procese dokazovania v štádiu hodnotenia dôkazov.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v namietanom rozhodnutí veľmi zrozumiteľne vysvetlil skutočnosti, ktoré medzi účastníkmi konania neboli sporné, ako aj skutočnosti, ktoré sporné boli, predstavil dôkazy, z ktorých vychádzal, ako aj dôkazy, ktoré nezohľadnil, pričom v tejto súvislosti uviedol, z akého dôvodu tak učinil. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd nepostupoval povrchno, práve naopak, svojím rozhodnutím poskytol presvedčivý obraz o nároku žalobcov vychádzajúcom z právneho titulu (kúpnej zmluvy) a povinnosti sťažovateľa svoj záväzok (doplatenie časti kúpnej ceny spolu s úrokom z omeškania) splniť. K prijatým právnym záverom dospel krajský súd na základe skutkového stavu a dokazovania vykonaného okresným súdom. Keďže krajský súd považoval existujúci skutkový stav za dostatočne zistený, nepotreboval doplniť alebo opakovať dokazovanie. Z tohto dôvodu zároveň nebol povinný nariadiť pojednávanie. K danému postupu ho oprávňovalo ustanovenie § 214 ods. 2 OSP, z ktorého vyplýva, že nie je potrebné nariadiť pojednávanie, až na výnimky podľa § 214 ods. 1 citovanej právnej normy, čo nebol sťažovateľov prípad. Z tohto pohľadu potom nemožno uvažovať o porušení sťažovateľom označeného základného práva na verejné prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (i čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Reálne uplatnenie a garantovanie práva na spravodlivé súdne konanie nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (I. ÚS 140/09, III. ÚS 458/2011).

Podľa právneho názoru ústavného súdu nevyhovenie odvolacím dôvodom a ani vyslovenie iného právneho názoru, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, nemožno považovať za odmietnutie spravodlivosti a nemôže viesť k záveru o porušení práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne IV. ÚS 189/07, I. ÚS 143/09).

Preskúmaním rozsudku krajského súdu sp. zn. 16 Co 5/2011 z 21. marca 2011 ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu, ktorý by nemal oporu v zákone.

Podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že krajský súd svojím rozhodnutím, ktoré je vzhľadom na už uvedené potrebné považovať za ústavne konformné, nenaplnil očakávania sťažovateľa, nemožno zamieňať s nutnosťou vysloviť porušenie práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces.

S prihliadnutím na prezentovanú odôvodnenosť napadnutého rozsudku krajského súdu a čistotu jeho procesného postupu, s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie (i základného práva na súdnu ochranu) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ako aj s poukazom na prezentované názory ústavného súdu vo vzťahu k námietkam sťažovateľa ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa, ako aj jeho návrhom na vydanie dočasného opatrenia podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. mája 2012